

1537 23. Nov. 1896: 1. Beh. af Forslag til Grundlovsforandring. 1538

Begærlighed fra Højres Side. Lige saa underligt er det at ville gøre den Opfattelse gældende, at naar to have været uenige om, hvad der staar i en Kontrakt, saa er en Paategning paa Kontrakten, som giver den ene Part Medhold, en Anerkendelse fra hans Side af, at den anden Part har haft Ret. Det tror jeg ikke, man kan paastaa. Hvis Folketinget saar fastslaet det, som faktisk altid har været forfatningsmæssig Ret inden 1885, hvis dette fastslaas i endnu klarere og utvetydigere Ord end tidligere, saa bliver det ikke et Nederlag for Folketinget. Heller ikke kommer Folketinget hvidt og beder om Fred, men Folketinget viser, at det fra sin Side ønsker Fred, ligesom det aldrig har ønsket Krigen. Naar vi nu ere komne til en foreløbig Vaabenhvile, er det naturligt og prisværdigt, at Folketinget godtgør, at det ønsker denne Vaabenhvile afløst af en varig Fredslutning.

Jeg skal nu gennemgaa de Indvendinger, som ere blevne gjorte gældende imod de forfællelige Paragraffer. Der er først § 25. Det er forholdsvist saa Bemærkninger, der ere fremsførte desangaaende, og saa vidt jeg har forstaaet, synes Affattelsen af denne Paragraf, som ogsaa stemmer med, hvad der var foreslaet fra Grundlovsudvalget i Fjor, i det store og hele at vinde Tilslutning. — Hvad derimod angaar § 48, saa har der været rettet en Række Indvendinger mod det, vi have foreslaet. Jeg maa bemærke, at med Hensyn til Redaktionen og Indholdet af den midlertidige Bevillingslov have vi nøje fulgt den Affattelse, som blev foreslaet af Grundlovsudvalget i Fjor. Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom paa, at denne Redaktion maaske paa et enkelt Punkt kunde være klarere, men det er noget, der meget let vil kunne rettes; vi have fundet det naturligt at holde os til det, som samlede et Flertal i Fjor, og hvis der skulde gøres Ændringer, lade det være forbeholdt senere Forhandlinger. Naar det ærede Medlem for Møen (Wojten) mener, at den Affattelse, som her er given den midlertidige Bevillingslov, ikke stemmer med det, som var gældende eller i Brug før 1885, saa skal jeg erkende, at dette er rigtigt, for saa vidt som Indholdet nu bliver præciseret paa en Maade, som ikke var Tilfældet ved de Affattelser, som brugtes før 1885. Men de

Forhandlinger, som i sin Tid fandt Sted, navnlig ogsaa gennem Statsrevisionens Betænkning, i Anledning af den lange midlertidige Finanslov, der gjaldt for 1881—82, hidrøg meget til at klargøre, hvad der var den virkelige Mening af de da benyttede Udtryk „de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gældende Regler,“ og den nærmere Udformning, som nu gives af den midlertidige Lovs Ordlyd, tilsigter i Virkeligheden kun at sige det, som fornuftigvis maatte antages at ligge ogsaa i de gamle midlertidige Bevillingsloves Ord. Det ærede Medlem vil imidlertid endvidere søge en væsentlig Forskel dertil, at vi ikke have foreslaet nogen Tidsgrense for den midlertidige Bevillingslovs Varighed. Jeg maa da gøre opmærksom paa, at der staar intet som helst i vort Forslag om, at den midlertidige Bevillingslov skal gives for hele Aaret. Der staar lige saa lidt, at den skal gælde for hele Aaret som, at den skal gælde for to Maaneder. Hvis Regeringen vil foreslaa en midlertidig Bevillingslov for to Maaneder, kunne Tingene tiltræde det, og foreslaar Regeringen en Bevilling, indtil Finansloven er vedtagen, kunne Tingene ogsaa tiltræde det. Det staar ganske frit. Derimod følger det af Forholdets Natur, at hvis den midlertidige Bevillingslov er given for to Maaneder eller for een Maaned, og det efter den Tids Forløb ikke er lykkedes at opnaa Enighed om en endelig Finanslov, vil Regeringen have at søge Forkængelse af den midlertidige Bevillingslov, saaledes som Forholdet ogsaa var inden 1885. Der er i Virkeligheden ingen som helst Forskel, ingen Modsetning mellem det, som gjaldt den Gang og det, som her er foreslaet. — De to Hovedindvendinger, som ere gjorte gældende, ere imidlertid ikke fremkomne fra det ærede Medlem, men fra den højtærede Konseilspræsident og fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Den ene af disse Indvendinger gaar ud paa, at en midlertidig Bevillingslov vil sætte Regeringen paa alt for smalt Ross, og at det vil være umuligt i Rængden at regere med saa knappe Bevillinger; den anden gaar ud paa, at der ikke er angivet nogen endelig og bestemt Løsning af Finanslovsconflikter, eftersom det ikke er paalagt Tingene som Pligt eller Tvang at vedtage en midlertidig Bevillingslov, og det